

SI NO POTS PAGAR NI NETFLIX, ÉS QUE ESTÀS CARDAT

Després d'haver convertit la venjança en tragèdia operística a *Oldboy*, peça clau de la seva trilogia sobre el tema, Park Chan-wook la torna a situar al centre del relat des d'una mirada menys visceral, més conceptual i igualment implacable. Ho fa al seu nou film, *No Other Choice*, amb el qual vertebrava una sàtira negríssima sobre la competència professional i la lògica meritocràtica d'una societat hipercapitalista en què sobreviure ja és, en si mateix, una cursa d'obstacles.

El protagonista, Man-soo (un magnífic Lee Byung-hun), és un home aparentment corrent que d'un dia per l'altre es queda sense feina com a tècnic d'una fàbrica de paper, un sector on s'està produint una retallada dràstica de personal davant la decreixent demanda en una era dominada pel digital. A partir d'aquí, Park observa amb una precisió gairebé entomològica com s'ensorra l'estatus econòmic i simbòlic de la seva família: la casa, els fills, els cotxes, les activitats d'oci... fins i tot ha de prescindir de la subscripció mensual de Netflix, veritable termòmetre del benestar contemporani. La tragèdia, avui, també passa per aquí, amics meus.

Després de mesos de desesperació i de portes tancades en un mercat laboral hostil, el protagonista decideix "optimitzar" les seves possibilitats d'èxit. El pla és tan senzill com monstruós: eliminar la competència. Aquesta premissa extrema, que remet directament a la novel·la *The Ax of Donald E. Westlake* -ja adaptada al cinema per Costa-Gavras el 2005, sota el títol d'*Arcadia*-, connecta *No Other Choice* amb la temàtica de la venjança tan cara al director i amb una visió del món que fa seva la màxima hobbesiana que l'home és un llop per a l'home.

El protagonista es mou dins una ambigüitat moral que l'emparenta amb altres figures icòniques de la ficció contemporània: des de Travis Bickle mirant-se al mirall a *Taxi Driver* o Walter White descobrint el seu costat més fosc a *Breaking Bad*, fins al més recent i deplorable Marty Mauser de *Marty Supreme*. El film també remet inevitablement a un referent totèmic del cinema social: *Temps moderns* (1936), de Charles Chaplin. Però si Chaplin denunciava els efectes deshumanitzadors del "progrés" des d'un humanisme ple de tendresa i compassió, Park opta per un camí gairebé oposat. Aquí no hi ha lloc per a la redempció emotiva: la seva mirada és fosca, irònica i més aviat propera al nihilisme. El món modern no només ha erosionat l'empatia, sinó que ha convertit la supervivència en una guerra de tots contra tots.

A diferència de jocs temporals més sofisticats com

NO HAY OTRA OPCIÓN

Eojjeolsuga eobsda

País: Corea del Sud, 2025

Direcció:

Park Chan-wook

Intèrprets: Lee Byung-hun, Son Ye-jin, Lee Sung-min

Gènere: Drama, comèdia

Durada: 139 min

Idioma: Coreà

Subtítols: Castellà

No recomenada a menors de 12 anys

els de *La doncella* (2016) o del romanticisme tràgic de *Decision to Leave* (2022), *No Other Choice* avança de manera cronològica, resseguint la deriva criminal del protagonista amb el dinamisme i el detallisme habituals del director coreà. Aquesta simplicitat estructural reforça l'efecte de fatalitat: cada assassinat és un pas més cap a l'abisme, però també un mirall grotesc de les lògiques del mercat laboral.

Feia temps que Park no explorava amb tanta decisió els mecanismes de l'humor -no ho feia des de *Sóc un cyborg* (2006)-, i aquí s'hi lliura amb una contundència deliciosa. El to paròdic ja es fa evident en la presentació inicial de la confortable vida burgesa de Man-soo, en un comentari de classe que emparenta el film amb *Paràsits* (2019), de Bong Joon-ho. Més endavant, l'humor esclata en unes escenes d'acció tan maldestres com hilarants, on la inexperiència homicida del protagonista genera un patetisme que flirteja tant amb el cinema de la idiotesa dels germans Coen com amb els criminals comuns que Hitchcock va consagrar. Lee Byung-hun, recordat recentment pel seu magnetisme sinistre a *El joc del calamar*, brilla aquí en un registre tragicòmic que el situa a l'altra banda del mirall del personatge que encarnava a la sèrie: no com a depredador poderós, sinó com a home arrossegat per un sistema que expulsa els prescindibles en nom del bé comú. Gent corrent que podríem ser tu i jo, nosaltres i ells.

Jordi Camps Linnell

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona